VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MDP CSONGRADMEGYEI BIZOTTSÁGANAK LAPJA

XI. évfolyam, 214. szám | Ára: 50 fillér | Vasárnap, 1955. szept. 11.

MAI SZÁMUNKBÓL:

A MINISZTERTANÁCS HATÁROZATA A KUKORICAÉRTÉKESÍTÉSI ÉS SERTÉSHÍZLALÁSI SZERZŐDÉSEKRŐL (3. oldal)

A SZOVJETUNIÓ ÉS A NÉMET SZÖVETSÉGI KÖZTÁRSASÁG KORMÁNYKÜLDÖTTSÉGÉNEK TÁRGYALÁSAI (2. oldal)

A KÖZLEKEDÉS BIZTONSÁGÁÉRT (4. oldal)

Kilenc szegedi választókerület új választás előtt

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa 1955. évi 8. számú törvényerejű rendeletének 5. paragrafusa alapján Szeged Megyei Jogú Városi Tanácsa a megüresedett városi tanácstagsági helyek betöltésére új választást tűzött ki. Kilenc választókerületben október 2-án ismét az urnák elé járulnak a választópolgárok, hogy a Hazafias Népfront — a maguk jelöltjeire leadják szavazatukat.

Jelentős eseménye lesz ez városunknak. Törvény biztosítja hazánkban, hogy az államhatalom helyi képviselői — amennyiben elköltöznek lakhelyükről, elfogadható indokok alapján lemondanak, vagy munkájukat nem megfelelően végzik és ezért választóik visszahívják őket —, a választópolgárok helyettük új tanácstagokat választhatnak. Ilyen helyzet állt elő most Szegeden is.

Kilenc választókerületben tehát a városi tanács végrehajtó bizottsága rendelkezése alapján a választók névjegyzékét szeptember 3-ig a kerületi tanácsok újból elkészítették, amelyeket szeptember 9 és 13 között a kerületi tanácsházákon közszemlére tesznek ki. A város belterületén a névjegyzéket az illetékes lakóházakban is kifüggesztik, s bárki szóban, vagy írásban panasszal élhet, ha esetleg törvényellenesen kihagyták a névjegyzékből, vagy más észrevételei vannak a névjegyzékkel kapcsolatban. A Hazafias Népfront kerületi bizottságai, amelyek az elmúlt hónapok alatt megerősödtek és egyre közelebb kerültek a kerületek lakosaihoz, már elbeszélgettek azokkal, akik, mint a választás lebonyolításáért felelős emberek, a választási bizottsági, illetve szavazatszedő bizottsági tagok törvényes őrei lesznek a választásnak. Valamennyi választókerületben már megalakultak az említett bizottságok, amelyeknek tagjai szerdán teszik le az esküt.

Most következik az a nagy jelentőségű feladat, hogy a Hazafias Népfront városi és kerületi bizottságai gondosan, az elmúlt tanácsválasztások tapasztalatait felhasználva, a lakosság kívánalmainak megfelelően készítsék elő szeptember 14 és 19 között a jelölőgyűléseket, amelyeken majd a választókörzetek lakosai megállapodnak abban: ki legyen körzetük tanácstag-jelöltje.

Azokban a választókerületekben, ahol a városi tanácstagság megüresedett, most az új választás előkészítése idején az a legfontosabb dolog, hogy a Hazafias Népfront-bizottságok és a lakosok a legmegfelelőbb embert válasszák ki tanácstag-jelöltnek. Módjuk van a választópolgároknak arra, hogy olyan dolgozót jelöljenek, akit ismernek becsületességéről, jó munkájáról. A Hazafias Népfront-bizottságoknak el kell érni, hogy a jelölőgyűléseken minél nagyobb számban jelenjenek meg a választópolgárok és éljenek állampolgári jogaikkal. Mind a kilenc választókerületben az új választások előkészületeiben, lebonyolításában a pártszervezetek irányító, segítő tevékenységükkel kell, hogy hathatósan előmozdítsák a népfront ilyen irányú munkáját. Már eddig is tapasztaltuk, hogy a népfront-bizottságoknak akkor volt eredményes a munkájuk, ha a párt iránymutatása alapján dolgoztak. Ez a nagy feladat, amely a Hazafias Népfront-bizottságokra hárul most az elkövetkezendő hónapban, akkor végződik teljes sikerrel, akkor tesszük még elevenebbé kapcsolatainkat a dolgozó tömegekkel, ha a pártszervezetek ellenőrzik munkánkat. Ez a választás is alkalom lesz arra a kilenc választókerületben, hogy a Hazafias Népfront, mint tömegmozgalom tovább erősödjék és a megüresedett városi tanácstagi helyekre a párthoz, a néphez hű, a dolgozók érdekeit képviselő munkások, parasztok és értelmiségiek kerüljenek, olyanok, akik jól képviselik a népet az államhatalom helyi szervében, a tanácsban.

Készüljenek fel a 24, a 31, a 38, a 42, az 51, a 84, a 103, a 135 és a 168-as városi választókerületekben a lakosok, hogy hazafias szellemben lelkesen és megfontoltan jelöljenek új tagokat a városi tanácsba. Tegyünk hitet ezeken a jelölőgyűléseken arról, számunkra nem közömbös ki képvisel bennünket az államhatalom helyi szervében. Felszólalásaink során mondjuk el, hogyan vagyunk megelégedve tanácstagjaink eddigi munkájával, a községpolitikai tervek végrehajtásával, milyen társadalmi munkában vettünk már eddig részt, milyen javaslataink, kívánságaink vannak az új tanácstagjainkkal szemben. Dolgozzanak úgy a Hazafias Népfront-bizottságok, a választókerületek lakói, hogy együttes munkájuk nyomán a kilenc választókerületben a legmegfelelőbb ember kerüljön a városi tanácsba.

Móricz Béláné,
a Hazafias Népfront Szeged Városi Bizottságának titkára

Országos kenyérgabonatermelési tanácskozás

Szombaton az Országház kongresszusi termében megkezdődött a Földművelésügyi Minisztérium, az Állami Gazdaságok Minisztériuma és a Magyar Tudományos Akadémia által összehívott kétnapos országos kenyérgabona termelési tanácskozás. A tanácskozáson a gabonacsata hősei, a kenyérgabonatermelésben élenjáró állami gazdasági, gépállomási dolgozók, termelőszövetkezeti elnökök és tagok, s egyéni dolgozó parasztok, továbbá a kenyérgabona-termeléssel foglalkozó kutatók és a mezőgazdasági igazgatás szakemberei vesznek részt. A tanácskozáson megjelent a párt és a kormány vezetői közül Ács Lajos, Dobi István, Hegedüs András, Matolcsi János, továbbá Szobek András begyűjtési miniszter.

Penyigey Dénes földművelésügyi miniszterhelyettes megnyitója után Erdei Ferenc földművelésügyi miniszter tartott előadást.

Erdei Ferenc beszéde

— Mezőgazdaságunk legelső feladata az ország kenyerének bőséges biztosítása. A mezőgazdaság fejlesztéséről szóló határozatok, 1953 decemberi párt- és államhatározat éppen úgy, mint a Központi Vezetőség ez év június 8-i határozata, egyaránt ezt a feladatot állították az első helyre a mezőgazdaság fejlesztése során, s mindkét határozat különleges súllyal szabta meg azokat a feltételeket és eszközöket, amelyeket kenyérgabonatermelésünk fejlesztése érdekében meg kell teremtenünk.

— Az ország kenyérgabonaszükséglete jól ismert előttünk, népünk bőséges kenyérellátásához, s emellett a rosszabb termésű évekre szükséges tartalék megteremtéséhez együttesen legkevesebb 30 millió mázsa kenyérgabona szükséges. Ezzel szemben országunk búza- és rozstermése az 1950/54-es években együttesen általában alig haladta meg a 26 millió mázsát. Sem elegendő kenyérgabona vetésterületünk nem volt, sem termésátlagaink nem érték el azt a szintet, ami a szükséglet teljes ellátását biztosította volna.

Feltétlenül növelnünk kell mind a búza, mind a rozs termelését vetésterületben és terméshozamban egyaránt.

A kenyérgabonatermés növelésének lehetőségét szem előtt tartva, s az elérhető reális célokat kitűzve, a Központi Vezetőség június nyolcadiki határozata a kenyérgabona vetésterületét 3.3—3.4 millió katasztrális holdban szabta meg. A terméshozamokat pedig

1956-ra búzából az állami gazdaságok országos átlagában legalább 10—10.5 mázsa, rozsból 9 mázsa, a termelőszövetkezetekben búzából 9.5 mázsa, rozsból 8—8.5 mázsa holdankinti terméshozamban tűzte ki,

ennek megfelelően valamelyest kisebb hozammal számolva az egyéni termelőknél.

A termelőszövetkezetek közös szántóterületének általában mintegy 40 százalékán kell búzát és rozsot vetni. Az ilyen arányú kenyérgabonavetés nem lehetetlen s emellett az ésszerű növényi sorrendet, az ésszerű vetésforgót is ki lehet alakítani. Figyelembe kell venni, hogy a termelőszövetkezet közös gazdaságában a negyven százalékos kenyérgabona vetésterület egyben nem ugyanannyi területnek a vetésforgójába illeszkedik. A termelőszövetkezetek tagjai háztáji földjét túlnyomóan a közös gazdaság egységes forgójából adják ki s a háztáji földön zömmel kukoricát termesztenek. Ez egyfelől azt jelenti, hogy azért emelkedik 40 százalékra a kenyérgabona vetésterület, mert a háztáji földön kenyérgabonát általában nem termelnek, másfelől pedig azt, hogy a zömében kukoricát termelő háztáji terület a közös gazdaság kenyérgabonavetésének az elővetményeként is szerepel.

Nem egészen egyszerű feladat az egyéni gazdálkodók területén sem a vetésterületet biztosítani. A 36—38 százaléknyi kenyérgabona vetésterület általában megszokott a paraszti gazdaságokban. Azonban az egyéni gazdálkodók egy része nem szívesen vet az átlagnak megfelelő arányban kenyérgabonát.

Jövő évi kenyérgabonatermésünk biztosítása megköveteli, hogy a vetésterv teljesítésére a lehető legnagyobb gondot fordítsuk. Az összes mezőgazdasági irányító szerveket a legteljesebb felelősség terheli azért, hogy minden termelőszektorban feltétlenül érvényt szerezzenek a gabonavetésterv teljesítésének.

A tervezett 3.3—3.4 millió katasztrális hold kenyérgabonavetés lényegesen alatta van annak az aránynak, ami mezőgazdaságunkban a felszabadulás előtti években megszokott volt.

Az 1924-es és 38-as évek átlagában az ország kenyérgabona vetésterülete meghaladja a hárommillió 900.000 katasztrális holdat, az 1930-as évben pedig egyenesen a 4 millió holdat. Világos, hogy az ennél lényegesen kisebb kenyérgabonaterület nemcsak beilleszthető országunk növénytermelési szerkezetébe, hanem ilyen arányú kenyérgabonavetés egyenesen szükséges.

Erdei Ferenc ezután a kenyérgabonavetés fontosságát lebecsülő nézeteket cáfolta meg, majd így folytatta:

Jelentős erőfeszítésre van szükség, hogy a tervben kitűzött termésátlagainkat elérjük. A búza termésátlaga az 1950—54-es években több mint egy mázsával alatta maradt annak, amit 1956-ban el kell érnünk, a rozsé hasonlóképpen. A terméshozam emelésének az 1956. évi terve tehát pontosan azt jelenti, hogy búzából az 1950—54-es évek átlagában ténylegesen elért 8.4 mázsa helyett 9.5, az ugyanezekben az években elért 6.9 mázsa rozs átlagtermés helyett pedig 8 mázsa termést kell elérnünk. Mezőgazdaságunk jövő fejlesztését tehát úgy kell irányítanunk, hogy az eddigi hektáronkinti 17 mázsa körüli búzatermésátlagunk a 20 mázsa fölé emelkedjék és a 12—13 mázsa közötti hektáronkinti rozstermésünk a 15 mázsa fölé emelkedjék.

Ezután a helyes vetésforgók kialakításáról és a gabonavetés előkészítéséről beszélt, majd így folytatta:

— Legfőbb feladatunk most az, hogy az 1956. évi terv teljesítése érdekében mindent megtegyünk.

Kedvező feltétele a jó vetésnek és a jó termésnek az, hogy a talajokban van elegendő nedvesség, tehát mindenütt lehet jó magágyat készíteni, s mindenütt biztosítható a megfelelő kelés és az őszi megerősödés. Nem ilyen kedvező már az a tényező, hogy a sok csapadék folytán erős a gyomosodás a búza legtöbb elővetményénél, tehát különösen gondot kell fordítani arra, hogy ezt megjavítsuk. Ugyancsak nem mindenben kedvező a helyzet a vetőmag tekintetében, miután a betakarítás idején lehullott sok csapadék miatt több helyen a vetőmag nem kifogástalan minőségű.

Kenyérgabonatermelésünk legközelebbi gondja a búza- és rozsföldek előkészítése a vetéshez, e téren két döntő tényezőt kell számításba venni. Az egyik az a körülmény, hogy

számos elővetemény csak késve takarítható be, a másik az az elérendő cél, hogy szocialista nagyüzemeinkben feltétlenül úgy kell előkészíteni a búza és a rozs talaját, hogy azon minden gépi munka akadály nélkül elvégezhető legyen.

Az 1953. évi decemberi határozat kimondja, hogy igyekeznünk kell a legjobb elővetményeket a kenyérgabonának biztosítani.

A vetőmag megválasztásának és előkészítésének ismertetése után a vetésről beszélt.

A vetés egyik legfőbb parancsának kell tekintenünk az idejében való elvetést. Végső határidőnek azt kell tekintenünk, amit az 1953 decemberi határozat előírt, tehát október 31-ét. Ezen belül a vetés legjobb idejének a megválasztása már mindenütt a helyi körülményektől függ. Mindenesetre a rozs vetését — az őszi árpáéval együtt — ezekben a napokban már teljes erővel kell folytatni.

Erdei Ferenc hangsúlyozta, hogy a jövő évi jó gabonatermés a mezőgazdaság minden dolgozójától különleges figyelmet, gondosságot igényel.

A termelőszövetkezetekben a kenyérgabonatermés természetesen elsősorban a szövetkezetek vezetőin és tagjain múlik — mondotta a továbbiakban —. Különleges felelőssége van azonban a szövetkezetek gabonaterméséért a gépállomásoknak. Határozataink többször is nyomatékosan hangsúlyozzák, hogy

a gépállomások felelősek a termelőszövetkezetek termeléséért, a megtervezett terméshozamok eléréséért, sőt túlteljesítéséért.

Ennek különösen nagy jelentősége van éppen a kenyérgabonatermelésben, ahol az összes döntő munkákat a gépállomások gépei végzik el. Ez azt jelenti, hogy minden gépállomási igazgatónak, főmezőgazdásznak és minden termelőszövetkezetben dolgozó gépállomási mezőgazdásznak, de minden traktorosnak is, az most a legfőbb kötelessége, hogy mind az elővetemények betakarítását, mind a vetéshez való talajelőkészítést, mind a vetés összes munkáit a lehető legjobb minőségben és a lehető leggyorsabban végezzék el. Legfőbb feladatuk: a gépek jó munkáját és teljes kihasználását minden körülmények között biztosítani.

— Az egyéni gazdálkodók a maguk viszonyai között hasonló munkát kell, hogy végezzenek. Ehhez jelentős segítséget adnak a gépállomások is. Nagy figyelmet kell fordítani arra, hogy helyesen és idejében megállapítsák minden egyéni gazdálkodó kenyérgabonavetési kötelezettségét. Számos olyan hely is van, ahol komoly hibák vannak a vetési kötelezettség megállapításánál. A községi tanácsok végrehajtó bizottságának, a járási és a megyei mezőgazdasági irányítóknak a kötelessége ezt mindenütt gyorsan kijavítani.

— Fontos feladataik vannak a mezőgazdasági tudomány szakembereinek is mind a jövő évi gabonatermés növelése, mind gabonatermelésünk továbbfejlesztése terén.

Államunk sokoldalú gondoskodással segíti elő gabonatermésünk sikerét. Ezek közül legfőbbek: a gépállomások gépei, amelyek elegendők ahhoz, hogy a termelőszövetkezetekben minden főbb munkát elvégezzenek, de ahhoz is, hogy jelentős területen az egyéni gazdálkodók részére is dolgozzanak. Ugyancsak jelentékeny állami segítség az, hogy körzetenkint

rendelkezésre áll olyan mennyiségű minőségi vetőmag, ami lehetővé teszi, hogy nagyobb termőképességű, jobb minőségű vetőmagra cseréjék ki a búza- és a rozsvetőmagot.

Ugyancsak gondoskodtunk arról is, hogy a beadási kötelezettség teljesítése során minden termelőnek vetésre alkalmas minőségű gabonája maradjon vissza. Fontos tényezője a kenyérgabonatermés fokozásának mindezeken túl az is, hogy hatékony állami intézkedések történtek a kenyérgabona jövedelmezőségének a megjavítása érdekében. Egyik ilyen, hogy a beadási kötelezettség teljesítése ellenében korpajuttatásban részesülnek a termelők, ami magának a beadási kötelezettségre termelt kenyérgabonának az ellenértékét is jelentősen növeli. Az ezen felüli kenyérgabona felvásárlása során pedig olyan árat fizettünk ebben az évben a gabonáért, ami már teljes mértékben biztosítja e növény jövedelmezőségét.

— Teljes mértékben rajtunk áll — mondotta befejezésül Erdei Ferenc miniszter —, hogy a munka helyes megszervezésével, a munka egyes mozzanatainak lelkiismeretes elvégzésével biztos alapot teremtsünk arra, hogy jövő évi kenyérgabonatermésünk jobb legyen, mint az idei, s a tervet, amit pártunk és államunk meghatározott, feltétlenül teljesítsük. Ez kötelezettsége és becsületbeli ügye a mezőgazdaság minden dolgozójának.

Az előadást vita követte.

Több hozzászólás után a tanácskozást félbeszakították, majd szünet után Dobi István, az Elnöki Tanács elnöke kormánykitüntetéseket osztott ki a kenyérgabonatermelésben kiváló eredményeket elért 32 termelőszövetkezeti elnöknek, agronómusnak, brigádvezetőnek, 32 állami gazdasági agronómusnak, brigádvezetőnek, igazgatónak, 13 gépállomási agronómusnak és igazgatónak, 11 egyénileg dolgozó parasztnak és 5 közigazgatási szakembernek.